

[Korsgaard.]

Men saa er der et andet Moment, som Finansministeren slet ikke regner med. Det er dette, som man erfaringsmæssigt ved, at Statsregnskabet altid stiller sig en Del bedre med Hensyn til Udgiftskontiende end det Tal, man faar frem ved at sammenlægge Finanslovens og Tillægsbevillingslovens Tal. Det er da ogsaa klart, at hvis man vil efterse Statsregnskabet for 1934—35 og sammenholde det med, hvad der staar som Bevillinger, det vil sige Bevillinger paa Finansloven plus Bevillinger paa Tillægsbevillingsloven, vil man se, at der herpaa er en Del Besparelser. Man vil paa det paagældende Regnskab først og fremmest se, at der er en overmaade stor Forskydning i Skatteparagraffen. Altsaa, der har ogsaa i det foregaaende Aar Finansministeren i Virkeligheden bedømt Skatteindtægterne meget betydeligt ringere end til det, de i Virkeligheden blev. Jeg vil altsaa tro, at man i Kraft af de Erfaringer, man har med Hensyn til Statsregnskabets faktiske Resultat, sammenlignet med Bevillingerne, ogsaa her vil kunne regne med et vist Millionbeløb.

Jeg vil da som Resultat af disse Betragtninger sige, at det skulde ingenlunde forbavse mig, om det Overskud paa 1 Mill. eller 2 Mill. Kr. — jeg kan ikke huske, om det er det ene eller det andet —, som Finansministeren regner med i Forbindelse med Fremlæggelsen af Tillægsbevillingsloven i Stedet for 1 eller 2 Mill. Kr. vil blive omkring 10 Mill. Kr. Det tror jeg er et Tal, som man efter alt foreliggende har mere Grund til at tro paa end det, Ministeren budgetterer med. Og jeg synes, det kan have sin Interesse at se paa dette Forhold, naar man, som sagt, siger, at Betingelsen for at kunne gennemføre det og det Lovforslag er, at vi faar nye Skatter. Indtil denne Grænse paa 9—10 Mill. Kr. vil jeg hævde, at som Stillingen er i Dag, er der ingen som helst Grund til at udskrive nye Skatter, hvis ikke det er en Forudsætning, at vi skal gaa ud af Finansaaret med et betydeligt Overskud. Og, som jeg har sagt ved tidligere Lejligheder, jeg kan ikke se nogen Grund til, at man skal give den nuværende Regering flere Penge, end den behøver, idet vi jo ved med fuldkommen Sikkerhed, at den ved en senere Lejlighed blot skaffer os af med dem. Jeg har ment, at det for Bedømmelsen af, hvorvidt man skal gaa med til nye Skatter eller ikke, kunde have sin Interesse at fremdrage dette, og derfor har jeg gjort det.

Hartel: Ved en tidligere Lejlighed har jeg over for den højtærede Finansminister udtalt Betænkelse ved, at man betalte Renten af de gamle saakaldte guldrandede Dollarlaan i Guld. Jeg opretholder her de Betæneligheder, jeg nærer paa dette Punkt, idet jeg synes, det er urimeligt at give Kreditorer i Udlandet ca. 4 Mill. Kr. mere, end vi kunde slippe med, om dette Forhold blev forandret.

Men dette er i og for sig ikke Anledningen til, at jeg tager Ordet her i Dag, jeg vil derimod gerne henstille til den højtærede Finansminister at tage under Overvejelse, om ikke det Tidspunkt var inde, da vi med Fordel kunde konvertere enkelte af de Dollarlaan, vi har løbende. Vi har et 6 pCts Laan fra 1921 paa 30 Mill. Dollars, hvilket Laan forfalder pr. 1. Januar 1942. Jeg er vel kendt med, at dette Laan kun kan konverteres efter en Kurs af 105, saaledes at der selv i Dag med de gunstige Pengeforhold i New York ikke kan siges at være nogen stor Fordel ved en Konvertering. Men jeg er ogsaa klar over, at naar vi naar til 1942 og skal indfri dette Laan, savner vi utvivlsomt Midler i fremmed Mønt til at indfri det i hele dets Omfang og staar derfor alligevel over for at skulle optage Laan under en eller anden Form til en Udskydelse af de Forpligtelser, vi har i Henhold til dette Laan. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Minister, om det ikke var forstandigt allerede paa nærværende Tidspunkt at sondere Pengemarkedet og eventuelt optage det Laan, som skulde bruges til den endelige Indfrielse i 1942. Naar vi skal købe og sælge i Forholdet 1 til 1 efter de Handelsoverenskomster, vi slutter, og det mere og mere trækker sig derhen, er det svært at se, hvor vi skal skaffe de Midler, som skal bruges til Statsgældens Forrentning og Afdragning, for saa vidt det gælder den udenrigske Del af vor Statsgæld.

Endelig har vi 5½ pCts Laanet af 1925, som oprindeligt var paa 30 Mill. Dollars. Dette Laan har man paabegyndt Afdragningen af fra 1. August 1931, og den skulde fortsættes 25 Aar fremefter. Der er altsaa afdraget en Del af dette Laan, men Hovedparten staar tilbage. Det forekommer mig, at det maatte være muligt i Dag efter de Erfaringer, der er indhøstet ved Konvertering i Norge, at ombytte dette 5½ pCts Laan med et 4½ pCts, og jeg kan ikke tænke mig, at Kursen skulde komme til at ligge ugunstigere end 97, maaske vi endda kunde nærme os til en Kurs af 98, og det maatte dog være en indlysende Fordel for Statskassen at foretage en saadan